

Brief aan Paulus

Korinthe, zondagmiddag

Lieve Paul,

Het spijt me dat je zo lang niets van Aquila en mij gehoord hebt, maar we hebben het erg druk gehad in de zaak. We hebben een order voor drie nieuwe familietenten en de reparaties gaan ook gewoon door aan het begin van het seizoen.

Bovendien had ik eerlijk gezegd nogal wat moeite met sommige stukken uit je laatste brief. Er staan schitterende dingen in, echt waar, maar soms sla je ineens door naar gezeur en gezever, ik kan niet anders zeggen.

Dan schrijf je bijvoorbeeld dat mannen geen lang haar mogen dragen en vrouwen geen kort haar! Dat maken we toevallig zelf wel uit.

Of nog erger, je schrijft dat 'de vrouw moet zwijgen in de gemeente'. Toen ik dat voorlas keek Aquila me plagerig aan met een gezicht van nou-hoor-je-het-eens-van-een-ander. 'Trek het je niet aan,' zei hij. 'Zo zit die man nou eenmaal in elkaar.'

Verder is hij nog steeds erg op je gesteld, hoor, en ik houd ook heus van je. Juist daarom zit het mij niet lekker wat je geschreven hebt. Je moet niet vergeten dat je brieven hier gelezen worden alsof ze in de bijbel zelf staan. Ze zijn in staat om op één zo'n zin hele theorieën te bouwen over de Vrouw in het Ambt en zo.

Je kunt schrijven wat je wilt, ik ben dit keer zo vrij om mij niets van je aan te trekken en dat heb je aan jezelf te danken, want jij spreekt jezelf tegen.

Ik weet het nog zo goed, de eerste keer dat ik je zag. Het was bij ons achter in de zaak met een handjevol mensen. Ik zal het nooit vergeten.

Je had het erover dat het sinds Jezus niet meer uitmaakt of je nu baas of werknemer, jood of niet-jood, man of vrouw

bent. In God en voor God zijn we allemaal gelijk. Waar of niet? Dat heb je letterlijk gezegd.

Dat sloeg toen in als een bom. Rijke piefen en hoge heren voelden zich er ongemakkelijk bij en vrome schriftgeleerden waren helemaal verontwaardigd.

Maar voor mij was het een openbaring, een steekvlam.

Ik ben maar gewoon de vrouw van een eenvoudige middenstander. Ik ken mijn plaats, ik moet op mijn woorden passen en tegenover klanten altijd beleefd blijven.

Maar door jou voelde ik me vrij en fier. Ik besepte dat ik niet niemand was, dat ik wat waard was, dat ik er mocht zijn. Dat gevoel is niet meer overgegaan. Je hebt me opgetrokken uit een doods leven en een ander mens van me gemaakt. Daar zal ik je altijd dankbaar voor blijven.

Ik wil je onthouden zoals ik je heb leren kennen, als een hartstochtelijk, warmbloedig mens.

Want je kan nog zulke moeilijke dingen schrijven, je kan nog zo knap preken, als je geen liefde hebt, klink je als koperen toeters en bellen.

Je kan nog zo indrukwekkend vroom en profetisch zijn, je kan het nog zo mooi zeggen, zonder liefde ben je nergens.

Liefde geeft vertrouwen, liefde is eerlijk, liefde geeft je onderdak, liefde is aardig. Ik weet dat je dat weet, want ik heb het van jou.

Schrijf daar dan over en niet over flauwekul.

Veel liefs, ook van Aquila en kusjes van je Priscilla.